

Arrest

nr. 112 222 van 18 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DECROOCK, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russische staatsburger van Tsjetsjeense origine, bent afkomstig van Khasavyurt. Sinds juni 2012 verhuurden u en uw man een huisje in jullie thuis aan I. (...) en A. (...), een Tsjetsjeens koppel uit Tsjetsjenië. Op 25 januari 2013 ondernam de politie van Khasavyurt een huiszoeking in uw woning en de woning van uw huurders. Tijdens de huiszoeking werd een zak gevonden met voor u onbekende inhoud. U en uw man werden die dag meegenomen voor ondervraging naar het politiekantoor van Khasavyurt. U werd ondervraagd over uw huurder. U kreeg te horen dat ze banden hadden met rebellen. En ook u werd verdacht om banden met rebellen te hebben. U liet de politie weten dat u van niets wist en u werd dezelfde dag vrijgelaten, uw man pas de dag nadien. Na uw vrijlating durfde u niet meer naar huis gaan en u ging naar uw broer. Uw man kwam na zijn vrijlating onmiddellijk

ook naar daar. U gaf aan dat zowel u als uw man werden vrijgekocht door familieleden. Uw man was moe en triest en had een blauwe plek in het aangezicht. Uw man liet u weten dat u weg moest gaan tot jullie problemen met de autoriteiten waren opgelost. Hij stuurde u naar Europa. Hij wou niet vertellen wat het probleem was en waarom jullie gevaar liepen. Uw man beloofde u dat ook hij zou vertrekken wanneer hij daar de kans toe kreeg. Uw broer regelde de reis. Sinds 26 januari 2013 hebt u helemaal geen weet of contact met uw man. U weet niet waar hij verblijft, noch of en wanneer hij u zou komen vervoegen. Uw man had u laten weten dat hij zelf wel contact zou opnemen. Op 4 februari 2013 verliet u Dagestan en reide u naar België. U kwam in België toe op 7 februari 2013 waar u dezelfde dag asiel aanvraagde bij de Belgische asielinstanties. Ter staving van uw asielrelaas legde u uw reispaspoort en een foto waarop u staat voor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst verliet na uw arrestatie op 25 januari 2013 waar u ondervraagd werd over uw huurders. U vreest opnieuw opgepakt te worden en gaf aan dat u dat niet zou overleven (CGVS p. 7, 8, 9).

Er moet echter worden vastgesteld dat u uw asielrelaas immers op verschillende punten niet aannemelijk weet te maken.

Eerst en vooral moet opgemerkt worden dat u en uw man op 25 januari 2013 door de politie van Khasavyurt werden opgepakt en ondervraagd over jullie huurders. U werd dezelfde dag nog vrij gelaten. Uw man de dag nadien. Die dag stuurde uw man u naar Europa, echter hij bleef achter in Dagestan bij vrienden. Sinds die dag weet u niet waar uw man is, hebt u geen contact meer met hem en weet u niet in welke omstandigheden hij leeft (CGVS p. 3, 4, 5). Vastgesteld moet worden dat het zeer merkwaardig is dat u door uw man naar Europa werd gestuurd omdat het te gevaarlijk was om daar te blijven, terwijl hij, die toch langer werd vastgehouden door de politie, zelf in Dagestan achterblijft. U verklaarde weliswaar dat uw man u had beloofd om ook te vertrekken als hij de kans zou krijgen, echter op het gehoor op het Commissariaat-generaal was u nog steeds niet op de hoogte van enige informatie over uw echtgenoot. Toen u gevraagd werd waarom uw man niet samen met u naar Europa kwam, antwoordde u dat u het niet wist. U werd gevraagd of u aan uw broer met wie u vanuit België nog contact had, informatie over uw man vroeg en u stelde dat u vragen had gesteld maar dat u enkel kreeg te horen dat u zich geen zorgen moest maken. Dat alles ok was, dat hij op een veilige plaats verbleef maar dat hij ook niet wist waar dat concreet was (CGVS p. 4, 6, 7). Het is echter redelijk te verwachten dat u veelvuldige en ernstige pogingen onderneemt om meer informatie te krijgen over uw man en zijn leefomstandigheden. Het feit dat u dit nalaat en zich tevreden stelt met het algemeen antwoord dat u zich geen zorgen moet maken, wijst op een gebrek aan interesse in zijn situatie en doet afbreuk aan de ernst en aan de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging door uw autoriteiten.

Bovendien moet vastgesteld worden dat u zich sinds uw vrijlating en na uw vertrek uit uw land niet meer hebt geïnformeerd over de huidige stand van zaken met betrekking tot uw vervolgingsprobleem, terwijl uit uw verklaringen blijkt dat u onmiddellijk door uw man naar Europa werd gestuurd. Na uw vrijlating, toen u contact had met uw nicht die werkzaam was op de rechtbank, en na uw aankomst in België toen u nog steeds contact had met uw broer, vroeg u geen informatie over de reden waarom uw huurders en daaruit volgend ook u en uw man werden gevisieerd door de autoriteiten (CGVS p. 9, 10, 20). Bijkomend dient ook opgemerkt te worden dat uw verklaringen over uw huurders die de aanleiding zijn voor uw problemen vaag en algemeen zijn. U verklaarde dat ze I. (...) en A. (...) heetten maar dat u niet wist wat hun familienamen waren. Evenmin wist u de patroniemen van deze mensen. U gaf aan dat in Dagestan men enkel voornamen gebruikte. U had met deze mensen enkel afgesproken en mondeling de huur van jullie woning geregeld. U kon enkel aangeven dat het een koppel was uit Tsjetsjenië die werkte in de stad. U wist niet wie hun ouders waren, noch hun teip, familieclan. Evenmin wist u van waar concreet ze in Tsjetsjenië ze afkomstig waren. Dit dermate gebrek aan informatie over uw huurders is weinig aannemelijk daar u ook verklaarde dat u en uw man met deze personen soms thee dronken na het werk en dat jullie een goed contact met hen hadden (CGVS p. 15, 16). Uw gebrek aan informatie over uw huurders en het gebrek aan interesse in de omstandigheden van uw huurders na uw arrestatie en na uw aankomst in België, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder moet bijkomend opgemerkt worden dat uw verklaringen over waar u uw man opnieuw zag na uw vrijlating incoherent zijn in uw opeenvolgende verklaringen. U verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw man de dag na uw vrijlating vrij kwam. Dat hij die dag naar huis kwam en dat het de laatste keer was dat u hem zag toen hij afscheid van u nam (vragenlijst CGVS punt 3.5). Echter tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal beweerde u dat uw man de dag na uw vrijlating naar uw broer kwam waar u verbleef. Hij was van de plaats waar hij zelf werd vastgehouden rechtstreeks naar uw broer gekomen en niet meer naar huis gegaan. U stelde dat uw man op hoogte was van uw verblijf bij uw broer (CGVS p. 4, 5, 19). U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd en u antwoordde dat u niet had verklaard dat hij naar huis kwam, dat u misschien niet goed begrepen werd (CGVS p. 20). Het ontkennen van uw aanvankelijke verklaringen is geen afdoende

uitleg. Uw verklaring in de vragenlijst is immers voldoende duidelijk. Uw verklaring werd u ook voorgelezen, en bij het begin van het gehoor voor het Commissariaat-generaal had u geen opmerkingen over dit eerste gehoor (CGVS p.2). Vastgesteld moet worden dat deze tegenstrijdigheid betrekking heeft op de kern van uw asielrelaas en aldus de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnt.

Bovendien moet eveneens opgemerkt worden dat u geen begin van bewijs voorlegt van uw problemen, nochtans verklaarde u na uw arrestatie contact te hebben gehad met uw nicht die werkzaam was op de rechtbank en die in een positie zat waar ze aan informatie kon geraken (CGVS p. 9, 11). U werd nadrukkelijk gevraagd om contact op te nemen met uw nicht en haar te vragen documenten te bekomen van het politieonderzoek, van het gerechtelijk onderzoek. U bevestigde dat u dit ging doen (CGVS p. 11, 21). Echter tot op heden ontving het Commissariaat-generaal geen enkel documenten meer van u, wat verder vraagtekens doet plaatsen bij geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Volledigheidshalve moet opgemerkt worden dat ook uw verklaringen over uw reisroute niet aannemelijk zijn. U verklaarde vanuit Makhachkala met een wagen via Wit Rusland naar België te zijn gereisd. U weet niet via welke grens u de Europese Unie bent binnengekomen. U vermeldde dat de chauffeur twee keer uit de wagen was gestapt en dat hij alles regelde. U had hem het niet meer geldige reispaspoort gegeven en dit reispaspoort werd getoond bij de controleposten. Het reispaspoort was voldoende, had u te horen gekregen en er werden geen andere reisdocumenten voor u voorzien. U gaf aan dat de enige afspraak die u met de chauffeur had gemaakt was dat hij verantwoordelijk was voor de reis en dat hij u ter plaatsen zou brengen. Het was voor hem niet de eerste reis, dat was alle informatie die u van de chauffeur ontving (CGVS 13, 14). Uw uitleg overtuigt echter niet. Het is weinig waarschijnlijk dat de chauffeur het risico zou nemen om de Europese Unie binnen te komen zonder geldige reisdocumenten en dat hij uw reispaspoort dat niet meer geldig was zou hebben voorgelegd. Gezien deze illegale reis een preciaire onderneming was, is het weinig aannemelijk dat de chauffeur u niet op de hoogte zou brengen over concrete informatie over de reisroute, over de gebruikte reisdocumenten en over wat te doen bij controleposten. Uit informatie beschikbaar in het administratieve dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Gelet op het risico dat u liep op een mogelijke individuele identiteitscontrole is het erg onwaarschijnlijk dat u geheel in het ongewisse zou zijn over of er reisdocumenten voor u aanwezig waren of dat u niet werd geadviseerd over wat te doen bij mogelijke controles. Eveneens is het ongeloofwaardig dat de chauffeur uw reispaspoort dat niet meer geldig was zou hebben getoond bij de controleposten. Dit alles doet mij vermoeden dat u informatie achterhoudt over uw werkelijke reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging in 2011 beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een

vervolgving van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolgving zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van jullie asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen. Uw Russisch reispaspoort dat werd uitgereikt op 17 januari 2006 en dat een vermoedelijke geldigheidsduur had van 5 jaar was niet meer geldig (CGVS p. 12). Dit reispaspoort bevat persoonsgegevens die niet in vraag worden gesteld. Het gebruik van dit reispaspoort tijdens uw reis naar België werd reeds hierboven besproken. De foto die u na het gehoor op het commissariaat-generaal opstuurde, is een foto waarop u staat met twee kinderen en een man. Wat de betekenis van deze foto is, kan niet worden afgeleid uit de foto, noch kan uit de foto enige band met uw uw asielrelaas worden afgeleid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en van de materiële motiveringsplicht. De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Waar verzoekende partij zich in het kader van de subsidiaire bescherming beroept op de schending van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde richtlijn bij de wet van 15 september 2006 werd omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor die niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005- 2006, nr. 2478/001, p. 84). De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen. Voor wat betreft de bespreking van de subsidiaire beschermingsstatus verwijst de Raad naar het gestelde onder punt 2.2.13..

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde

verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. Verzoekende partij geeft de elementen van de definitie van vluchteling weer en zij bespreekt deze vervolgens in haar verzoekschrift stelselmatig, om te besluiten dat aan al deze voorwaarden is voldaan. De Raad merkt op dat aan de eerste voorwaarde, met name dat verzoekende partij zich buiten het land van herkomst dient te bevinden, voldaan is. Dit element wordt niet betwist. De andere voorwaarden hangen samen met de geloofwaardigheid van het relaas. Volgens verzoekende partij houdt verwerende partij in haar beslissing ten onrechte voor dat zij onvoldoende elementen zou hebben aangebracht die erop wijzen dat zij Rusland heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat verwerende partij uitgaat van verkeerde veronderstellingen. De verschillende motieven in de bestreden beslissing, op basis waarvan verwerende partij heeft besloten dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht, en die verzoekende partij in haar verzoekschrift tracht te weerleggen, worden hieronder besproken.

2.2.5.1. Waar verwerende partij het zeer merkwaardig acht dat verzoekende partij door haar man naar Europa werd gestuurd omdat het te gevaarlijk was om daar te blijven, terwijl hij zelf in Dagestan achterbleef, stelt verzoekende partij dat het niet zo vreemd is dat een man wil dat eerst zijn echtgenote in veiligheid wordt gebracht, wanneer men niet in de mogelijkheid (financieel of praktisch) is om samen te vertrekken. Verder onderstreept verzoekende partij dat haar man ondergedoken zit tot deze de mogelijkheid heeft om te vluchten.

2.2.5.2. Wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat het niet zo vreemd is dat een man eerst wil dat zijn echtgenote in veiligheid wordt gebracht wanneer men niet in de mogelijkheid is (financieel of praktisch) om samen te vertrekken, wijst de Raad erop dat *in casu* verzoekende partij tijdens haar gehoor aangegeven heeft niet te weten waarom zij niet samen vertrokken zijn (*“Waarom komt uw man niet mee met u naar Europa? Ik weet dat zelfs niet”* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 19/03/2013, p. 4). Haar opmerking vormt dan ook een blote bewering die geenszins van aard is de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen. De herhaling dat haar man ondergedoken is tot deze kan vluchten, biedt evenmin een verklaring voor het feit dat haar man niet met verzoekende partij is meegekomen. Verder wijst de Raad erop dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van aparte componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde vaagheden, incoherenties, onaannemelijkheden, de desinteresse in de situatie van haar man en de ontstentenis van een begin van bewijs van haar problemen op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd.

2.2.6.1. Aangaande de vaststelling dat verzoekende partij niet op de hoogte is van enige informatie over haar echtgenoot, terwijl het redelijk is te verwachten dat verzoekende partij veelvuldige en ernstige pogingen onderneemt om meer informatie te krijgen over haar man en diens leefomstandigheden, oppert verzoekende partij dat het geenszins klopt dat zij geen moeite zou hebben gedaan om informatie te bekomen over haar man. Ze wijst desbetreffend op volgende verklaring: *“Bij uw broer aangedrongen om iets van informatie te krijgen? Normaal wel. Ja, ik heb echt gevraagd maar ik kreeg geen concreet antwoord. Er werd gezegd alles is ok.”* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 19/03/2013, p. 6). Daarnaast merkt verzoekende partij op dat zij en haar man voorzichtig willen zijn daar de mogelijkheid bestaat dat de Russische autoriteiten hen afluisteren, hetgeen zij ook aangegeven heeft tijdens haar gehoor. Dergelijk gedrag wijst juist wel op het hebben van een gegronde vrees.

2.2.6.2. De Raad wijst erop dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij op een correcte wijze op de hoogte zou zijn over de situatie van haar man, die in Dagestan was achtergebleven, daar deze informatie verzoekende partij zou hebben toegelaten om haar eigen situatie in te schatten. De passage uit haar gehoor waarnaar verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift – een eenmalige vraag aan haar broer om informatie waarbij zij zich tevreden stelt met het antwoord *“alles is ok en maak je geen zorgen”* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 19/03/2013, p. 6) – is geenszins van aard aan te tonen dat verzoekende partij veelvuldige en ernstige pogingen heeft ondernomen om deze belangrijke informatie te krijgen over haar man. Het zich niet terdege informeren

via familie of vrienden, met wie zij verklaart nog contact te hebben, over de situatie van haar man dewelke samen met verzoekende partij verdacht wordt banden te hebben met de rebellen nadat tijdens een huiszoeking in hun woning en de woning van hun huurders een zak werd gevonden en dewelke achtergebleven was in Dagestan, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Verder wijst de Raad erop dat de loutere verklaring van verzoekende partij dat zij en haar man voorzichtig willen zijn daar de mogelijkheid bestaat dat de Russische autoriteiten hen af luisteren, geenszins van aard is aan te tonen dat er sprake is van een gegronde vrees in hoofde van verzoekende partij. De vastgestelde vaagheden, incoherenties, onaannemelijkheden, desinteresse in de situatie van haar man en ontstentenis van een begin van bewijs van haar problemen verhinderen immers dat er enig geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partij. Daar er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen van verzoekende partij, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de vrees van verzoekende partij om te worden afgeluisterd door de Russische autoriteiten.

2.2.7.1. Inzake de opmerking dat de verklaringen van verzoekende partij over haar huurders die de aanleiding zijn voor haar problemen vaag en algemeen zijn, wijst zij erop dat zij inderdaad een goede verstandhouding had, maar dan als huurder en verhuurder en niet meer of minder. Dit werd ook door haar aangegeven tijdens haar gehoor:

“Welke band hadden ze met u? geen banden, ze woonden daar gewoon.

Wie waren die mensen I. (...) en A. (...)? Dat ze een koppel zijn uit Tsjetsjenië. Ze werkten in onze stad. Veel contact had ik met hen niet. Ze werkten en wij ook.” (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 19/03/2013, p. 15). Voorts wijst verzoekende partij erop dat zij wel wist waar de huurders werkten en dat zij de volledige naam van de contactpersoon weet waardoor zij verhuurd hebben aan hen. Ten slotte wijst zij erop dat vooral haar man in contact kwam met hen.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij over haar contacten met de huurders tevens het volgende verklaart:

“Toen ze van hun werk kwamen, dronken we soms samen thee, maar ze zaten vooral in hun huisje.

U had een goed contact met hen?

Ja” (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 19/03/2013, p. 16). Uit deze verklaring blijkt dat ook verzoekende partij in contact kwam met de huurders. Het is dan ook ten zeerste opmerkelijk dat verzoekende partij niet wist wat hun familienamen waren, wat hun patroniemen waren, wie hun ouders waren, wat hun teip of familieclan was of van waar in Tsjetsjenië zij afkomstig waren. Het feit dat zij een aantal gegevens wel wist, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

2.2.8.1. In verband met de door verwerende partij vastgestelde incoherentie tussen enerzijds haar verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken en anderzijds haar verklaring op het Commissariaat-generaal over waar verzoekende partij haar man opnieuw zag na haar vrijlating, stelt verzoekende partij dat zij met “naar huis” bedoelde dat hij naar haar terugkwam. Verzoekende partij meent dat dergelijk element niet als doorslaggevend mag worden gebruikt. Zij verwijst desbetreffend naar paragraaf 9 van de “Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims” van 16 december 1998 van het UNHCR.

2.2.8.2. De Raad acht het onaanvaardbaar dat verzoekende partij verschillende verklaringen aflegt over de plaats waarop zij haar man opnieuw zag na haar vrijlating. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat dergelijke doorslaggevende gebeurtenis in het geheugen van verzoekende partij is gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan worden uitgebracht, niet in het minst van de plaats waar de gebeurtenis plaatsvond. De vastgestelde inconsistentie kan derhalve geenszins worden beschouwd als zijnde een kleine inconsistentie of een klein detail, waardoor deze wel degelijk van aard is de geloofwaardigheid van verzoekende partij te ondermijnen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoekende partij het volgende: *“De volgende dag kwam mijn man terug naar huis en dat was de laatste keer dat ik hem zag.”* (administratief dossier, stuk 8, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 19 maart 2013 verklaart verzoekende partij evenwel dat zij haar man voor het eerst na haar vrijlating terugzag bij haar broer (administratief dossier, gehoorverslag CGVS d.d. 19/03/2013, p. 4). Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij met “naar huis” eigenlijk bedoelde dat hij naar haar terugkwam, wijst de Raad erop dat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal nog ten stelligste ontkende dat zij zou hebben gezegd dat haar man naar huis kwam (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 19/03/2013, p. 20). De uitleg dat zij met “naar huis” eigenlijk bedoelde dat haar man naar haar terugkwam, kan dan ook niet overtuigen. Verder merkt de Raad nog op dat haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken haar achteraf nog

werden voorgelezen in het Russisch, waarna zij het verslag ter goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 8, p. 5).

2.2.9.1. Waar verwerende partij vaststelt dat verzoekende partij geen begin van bewijs voorlegt van haar problemen, merkt verzoekende partij ten eerste op dat verwerende partij er rekening mee dient te houden dat de asielaanvrager in de onmogelijkheid kan verkeren documenten voor te leggen. Verder wijst zij erop dat zij foto's heeft voorgelegd. Verwerende partij stelt hieromtrent dat *"ze niet weet waarom"*. Verzoekende partij benadrukt evenwel dat verwerende partij zelf om deze foto had gevraagd: *"Ik heb verschillende documenten gevraagd over jullie huwelijk, foto's, contracten. Iets waaruit blijkt dat jullie huwelijk hadden."* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 19/03/2013, p. 21). Ten slotte merkt verzoekende partij op dat zij heeft aangegeven dat haar nicht die op de rechtbank werkt haar niet kan helpen gezien zij geen informatie van de politie krijgen. Bovendien heeft zij een jaar onbetaald verlof genomen naar aanleiding van haar huwelijk.

2.2.9.2. Aangaande de opmerking van verzoekende partij dat de asielaanvrager in de onmogelijkheid kan verkeren documenten voor te leggen, stelt de Raad vast dat verzoekende partij *in casu* niet aannemelijk heeft gemaakt in de onmogelijkheid te verkeren om documenten voor te leggen. Verzoekende partij verklaarde immers na haar arrestatie contact te hebben gehad met haar nicht die werkzaam was op de rechtbank en die in een positie zat waar ze aan informatie kon geraken (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 19/03/2013, p. 9 en 11). Tijdens haar gehoor werd verzoekende partij gevraagd om contact op te nemen met haar nicht en haar te vragen documenten te bekomen van het politieonderzoek of het gerechtelijk onderzoek, waarbij verzoekende partij bevestigde dat ze dit zou doen (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 19/03/2013, p. 21). Verzoekende partij toont op geen enkele manier aan dat zij reeds enige poging heeft ondernomen om haar nicht desbetreffend te contacteren, waardoor de stelling van verzoekende partij dat haar nicht haar niet kan helpen slechts een veronderstelling uitmaakt. Daarenboven wijst de Raad erop dat dergelijk bewijs niet noodzakelijk dient te worden verkregen via familie of vrienden, doch ook een advocaat hiertoe kan worden ingeschakeld.

Betreffende de foto die door verzoekende partij werd bijgebracht, stelt de Raad vast dat verwerende partij aan verzoekende partij gevraagd had documenten aan te brengen waaruit de relatie of het huwelijk van verzoekende partij met haar man Z. S. blijkt, zoals foto's of contracten (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 19/03/2013, p. 21). De foto die door verzoekende partij werd opgestuurd na haar gehoor op het Commissariaat-generaal toont evenwel geenszins de relatie of het huwelijk van verzoekende partij aan met haar man Z. S.. Het betreft immers louter een foto waarop verzoekende partij staat met twee kinderen en een man. Noch de betekenis van het deze foto, noch de band met het asielrelaas van verzoekende partij kan uit de foto worden afgeleid.

2.2.10.1. Betreffende de motivering omtrent haar reisroute, stelt verzoekende partij dat zij niet over een grote kennis beschikt over deze reis doordat het de eerste keer was dat zij dergelijke reis ondernam. Dit blijkt tevens uit het feit dat verzoekende partij heeft aangegeven dat zij niet goed begreep wat met "controlepost" werd bedoeld. Verzoekende partij merkt nog op dat zij wel gesproken had met de smokkelaar, en stelt dat deze ervaren was en de route kende.

2.2.10.2. Het gegeven dat het voor verzoekende partij de eerste keer was dat zij dergelijke reis ondernam en dat verzoekende partij op de smokkelaar vertrouwde daar deze ervaren was, neemt niet weg dat de verklaringen van verzoekende partij over de door haar gevolgde reisroute onaannemelijk zijn. Immers, aan de buitengrenzen van de EU worden zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd, waardoor het quasi onmogelijk is om de EU of de Schengenzone te betreden zonder persoonlijke paspoortcontrole (administratief dossier, stuk 12, deel 2). Het risico voor zowel verzoekende partij als de smokkelaar op ontdekking is dan ook zeer reëel. Het is dan ook een uiterst negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij geheel in het ongewisse zou zijn over of er reisdocumenten voor haar aanwezig waren, dat zij niet geadviseerd werd over wat te doen bij mogelijke controles en dat de chauffeur haar ongeldige reispaspoort zou hebben getoond bij de controleposten. Het is volstrekt onaannemelijk dat de reis dermate slordig werd georganiseerd.

2.2.11. Inzake de opmerking van verzoekende partij dat zij de bescherming van de autoriteiten niet kan inroepen, wijst de Raad er nogmaals op dat aan haar relaas geen geloof kan worden gehecht, zodat de bemerking dat zij voor haar problemen niet kan rekenen op de hulp van de Iraanse overheid als irrelevant moet worden beschouwd.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas, waarop verzoekende partij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij wijst er desbetreffend op dat uit het administratief dossier blijkt dat de toestand in Dagestan uiterst gewelddadig is. Verzoekende partij kan zich niet akkoord verklaren met het feit dat verwerende partij aangeeft dat deze toestand niet van die aard is dat burgers gevaar lopen. Ze geeft vervolgens enkele passages weer uit verschillende nieuwsberichten die zij toevoegt als bijlage bij haar verzoekschrift (bijlagen 4-9). Daarnaast voegt zij het "Algemeen ambtsbericht Noordelijke Kaukasus" van januari 2012 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken toe als bijlage bij haar verzoekschrift (bijlage 3).

De Raad oordeelt dat verzoekende partij middels het argument dat er nog steeds in Dagestan sprake is van een grote onveiligheidsproblematiek niet aantoonde dat er in Dagestan een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verwerende partij, steunend op de "*Subject Related Briefing*" betreffende de "*Russische Federatie/Dagestan – Algemene en veiligheidssituatie*" van 28 februari 2013 (administratief dossier, stuk 12, deel 1) erkent dat er zich nog steeds veiligheidsincidenten voordoen in Dagestan, dat de rebellen er nog steeds actief zijn en dat bij de aanslagen gepleegd door rebellen ook burgerslachtoffers vallen en dit met een relatieve stijging. Verwerende partij vermeldt dat, wat de rebellie betreft, deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak regio, doch dat er sindsdien geen sprake meer is van een open oorlog en motiveert verder dat de huidige situatie zich kenmerkt door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hierbij vallen een beperkt aantal burgerslachtoffers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties waarbij het evenmin uitgesloten is dat in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers worden gemaakt. Verwerende partij vermeldt duidelijk dat het aantal burgerslachtoffers enkel plaatsvindt in het kader van gerichte aanslagen uitgevoerd door de rebellen/specifieke acties verricht door de autoriteiten en dat binnen het kader van dit gerichte geweld slechts een begrensd aantal burgerslachtoffers valt. Verwerende partij komt dan ook terecht tot de conclusie dat de huidige situatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De Raad stelt vast dat de door verzoekende partij in het verzoekschrift aangehaalde citaten uit de als bijlagen bijgebrachte nieuwsberichten en rapporten die enkel melding maken van het feit dat er nog steeds terroristische dreiging is en dat er nog steeds tal van gewelddaden worden gepleegd – een situatie die overigens niet ontkend wordt in de bestreden beslissing – totaal geen afbreuk doen aan de vaststelling dat er in Dagestan geen sprake is van een open oorlog en de gevechtshandelingen een sterk gericht karakter vertonen. Derhalve wordt de motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Dagestan voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een 'reëel' risico ingevolge het binnenlands conflict door verzoekende partij niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT